

Arrest

nr. 240 153 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 11 november 2015, verklaart er zich op 24 november 2015 een eerste maal vluchteling.

Op 17 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bij 's Raad arrest nr. X van 20 december 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en werd de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 17 november 2017 vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 januari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende.

1.2. Op 24 juni 2019 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 20 januari 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 21 januari 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Gardi Kas, district Qarghayi, provincie Laghman. U werkte voor de Social Services for Afghan Women Association (SSAWO) in Kabul. Tijdens uw werk verbleef u ook in Kabul. U ging ongeveer elke twee weken terug naar uw huis in Gardi Kas om daar het weekend door te brengen. Ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, kwamen de taliban langs bij uw ouderlijk huis in Gardi Kas. Ze zeiden dat ze wisten waar u werkte en dat u uw werk moest verlaten. U deed dit echter niet, omdat u uw gezin moest onderhouden. Twee of tweeënhalf maand later, vond uw vader een dreigbrief van de taliban. Hierin stond opnieuw dat u uw job moest verlaten. Ongeveer twee maanden na de eerste dreigbrief, werd een tweede dreigbrief gestuurd. Hierin stond dat ze u sowieso zouden vermoorden, ongeacht of u nu nog uw werk zou verlaten. Een paar dagen nadat uw vader deze laatste dreigbrief ontvangen had, belde hij u op terwijl u op weg was naar uw huis in Gardi Kas. Hij vertelde u dat de taliban u aan het zoeken waren in uw dorp en dat u beter niet naar huis zou komen. Hierop besloot u dat u het land moest verlaten.

Na een reis van 41 dagen kwam u op 11 november 2015 aan in België. Op 24 november 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 november 2017 werd door het CGVS overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien geen geloof gehecht kon worden aan uw herkomst uit Qarghayi en bijgevolg evenmin aan de problemen die zich daar zouden hebben afgespeeld.

Op 19 december 2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) beroep in tegen deze beslissing. In haar arrest nr. 213970 van 20 december 2018 bevestigde de Raad de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi, provincie Laghman, en de daaruit volgende ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad besloot dan ook u de vluchtelingenstatus te weigeren. De Raad vernietigde de beslissing van het CGVS in zoverre deze betrekking had op de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij oordeelde dat, gezien u de laatste drie jaar voor uw vertrek in Kabul woonde, de nood aan subsidiaire bescherming op grond van art. 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet ten opzichte van Kabul beoordeeld diende te worden.

Op 24 januari 2019 ging het CGVS opnieuw over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierin werd opnieuw gemotiveerd dat de vluchtelingenstatus u diende geweigerd te worden gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw herkomst uit het district Qarghayi van Laghman en daarom ook uw vrees voor vervolging die zich in deze regio afspeelde niet geloofwaardig geacht kon worden. De veiligheidssituatie in Kabul, waar u de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 24 juni 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In dit nieuwe verzoek houdt u vast aan uw verklaringen over uw job in Kabul en het verblijf van uw familie in Gardi Kas, en de problemen die u daardoor kende. U voegt hier evenwel aan toe dat u tijdens uw eerste verzoek niet volledig eerlijk was over uw verblijfplaatsen. U zou van uw geboorte tot 2015 als Afghaans vluchteling in Peshawar, Pakistan, verbleven hebben. In 2015 ging u samen met uw familie terug naar Afghanistan omdat u een job gevonden had in Kabul. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Pakistaanse vluchtelingenkaart.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Om te beginnen moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming afgesloten werd met een negatieve beslissing omdat er zoals hier boven vermeld werd geen geloof gehecht werd aan uw herkomst uit Gardi Kas, Qarghayi en de daarmee onlosmakelijk verbonden problemen die u aanhaalde. De veiligheidssituatie in Kabul, waar u – volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek- de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing, waardoor deze beoordeling vast staat.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen.

U haalt aan dat u niet de volledige waarheid vertelde over uw verblijfplaatsen en dat u tot 2015 in Peshawar verbleven zou hebben als Afghaans vluchteling (Verklaring DVZ 15/34099Z, vraag 15). Dat ook uw verklaringen hierover tijdens uw eerste verzoek niet waarachtig bleken, toont aan dat niet zomaar geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, zoals reeds aangetoond werd in de weigeringsbeslissing die u in het kader van uw eerste verzoek ontving. Uw algemene geloofwaardigheid werd hierdoor toen reeds aangetast, en kan naar aanleiding van onderhavig verzoek allesbehalve hersteld worden, gezien hieruit verder blijkt dat u toen bewust leugenachtige verklaringen aflegde. Dat u dit op aanraden van anderen deed, kan niet als afdoende gezien worden om dit te verschonen, gezien u tijdens uw eerste verzoek reeds meermaals gewezen werd op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (CGVS 15/34099, p. 2, 3, 26).

Wat er ook van zij, uw beweerde lang verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan verandert niets aan de beoordeling van CGVS over uw (gebrek aan) nood aan internationale bescherming. U houdt immers vast aan de elementen die u aanhaalde in het kader van eerste verzoek, namelijk uw werk in Kabul en de daaraan verbonden problemen, en het verblijf van uw familieleden in Gardi Kas. Uw verklaringen over deze elementen laat u in uw huidige verzoek ongewijzigd (Verklaring DVZ 15/34099Z, vraag 15). In het verleden bleek reeds dat geen van deze elementen aanleiding gaf tot de toekenning van internationale bescherming. Het zijn bijgevolg geen nieuwe elementen die de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden

tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage

onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart kan enkel uw verklaringen over uw verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan ondersteunen. Dit staat hier niet ter discussie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit wat volgens de inventaris het rapport “*UNHCR guidelines omtrent Afghanistan dd. 30 augustus 2018*” zou zijn terwijl de bij het verzoekschrift gevoegde stukken een uittreksel uit het rapport “*Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned From Europe to Afghanistan*” van 2017 van Amnesty International betreffen (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 24 november 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor de Social Services for Afghan Women Association (hierna: SSAWA) in Kabul. Op 17 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan. Bij 's Raads arrest nr. 214 554 van 20 december 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman alsook werd de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 17 november 2017 vernietigd in zoverre deze de subsidiaire beschermingsstatus betreft aangezien de Raad oordeelde dat verzoeker verklaarde dat hij de laatste drie jaar voor zijn vertrek voornamelijk in de stad Kabul verbleef zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de stad Kabul dient te worden beoordeeld. Op 24 januari 2019 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan alsook daar verzoeker in de stad Kabul geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing van 24 januari 2019, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 24 juni 2019 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (problemen met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden voor de SSAWA), doch hij stelt dat hij van zijn geboorte tot 2015 als Afghaanse vluchteling in het Pakistaanse Peshawar heeft verbleven en dat hij in 2015 terugkeerde naar Afghanistan omdat hij in de stad Kabul een job had gevonden. Hij legt zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart voor. Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.4. Vooreerst stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat in zoverre verzoeker volhardt in de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette reeds ongeloofwaardig werden bevonden en dat verzoekers verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan hierop geen ander licht werpt:

“Om te beginnen moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming afgesloten werd met een negatieve beslissing omdat er zoals hier boven vermeld werd geen geloof gehecht werd aan uw herkomst uit Gardi Kas, Qarghayi en de daarmee onlosmakelijk verbonden problemen die u aanhaalde. De veiligheidssituatie in Kabul, waar u – volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek- de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing, waardoor deze beoordeling vast staat.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen.

U haalt aan dat u niet de volledige waarheid vertelde over uw verblijfplaatsen en dat u tot 2015 in Peshawar verbleven zou hebben als Afghaans vluchteling (Verklaring DVZ 15/34099Z, vraag 15). Dat ook uw verklaringen hierover tijdens uw eerste verzoek niet waarachtig bleken, toont aan dat niet zomaar geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, zoals reeds aangetoond werd in de weigeringsbeslissing die u in het kader van uw eerste verzoek ontving. Uw algemene geloofwaardigheid werd hierdoor toen reeds aangetast, en kan naar aanleiding van onderhavig verzoek allesbehalve hersteld worden, gezien hieruit verder blijkt dat u toen bewust leugenachtige verklaringen aflegde. Dat u dit op aanraden van anderen deed, kan niet als afdoende gezien worden om dit te verschonen, gezien u tijdens uw eerste verzoek reeds meermaals gewezen werd op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (CGVS 15/34099, p. 2, 3, 26).

Wat er ook van zij, uw beweerde lang verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan verandert niets aan de beoordeling van CGVS over uw (gebrek aan) nood aan internationale bescherming. U houdt immers vast aan de elementen die u aanhaalde in het kader van eerste verzoek, namelijk uw werk in Kabul en de daaraan verbonden problemen, en het verblijf van uw familieleden in Gardi Kas. Uw verklaringen over deze elementen laat u in uw huidige verzoek ongewijzigd (Verklaring DVZ 15/34099Z, vraag 15). In het verleden bleek reeds dat geen van deze elementen aanleiding gaf tot de toekenning van internationale bescherming. Het zijn bijgevolg geen nieuwe elementen die de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind. Het feit dat verzoeker als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven verandert niets aan het feit dat hij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming nog steeds volhardt in vluchtmotieven die reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. Dit klemt des te meer daar verzoeker doorheen zijn eerste asielprocedure, zowel ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als in het kader van zijn beroep ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bleef volharden in zijn beweerde herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman hoewel hij er meermaals op werd gewezen dat aan deze beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers verschoning voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen dat hij op aanraden van derden deze leugenachtige verklaringen aflegde, is dan ook allerm minst ernstig. Deze vaststelling doet afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar algemene rapporten aanvoert dat hij sterk verwesterd is, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker in zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde "verklaring volgend verzoek" (administratief dossier, stuk 5) op geen enkel ogenblik melding maakte van een dergelijke vrees. Het voor het eerst opwerpen van deze nood aan internationale bescherming in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit de door verzoeker aangehaalde richtlijnen van UNHCR dat een loutere verwijzing naar het profiel van uit het Westen teruggekeerde Afghaan op zich niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming te kunnen vaststellen. Blijkens deze richtlijnen dient immers rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: "*depending on the individual circumstances of the case*"), zodat een *in concreto*-beoordeling noodzakelijk is. Verzoeker komt evenwel niet verder dan te wijzen op de tijdsduur van zijn verblijf in België, het feit dat hij hier studies heeft gevolgd en Nederlands spreekt en dat hij een Westers voorkomen heeft. Deze elementen volstaan geenszins teneinde aannemelijk te maken dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming omdat hij zich niet (langer) zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij dan wel door de lokale inwoners als dermate verwesterd zou worden beschouwd dat hij hierdoor problemen zou kennen. Waar verzoeker verwijst naar getuigenverklaringen, dient vastgesteld dat hij deze niet voorlegt. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. De aan het verzoekschrift toegevoegde informatie uit het rapport "*Forced Back to Danger. Asylum-Seekers Returned From Europe to Afghanistan*" van 2017 van Amnesty International (stuk 3) bevat eveneens louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van zijn beweerde verwestering.

Waar verzoeker stelt als volgt: "*Minstens had zij er de minister en zijn gemachtigde er conform artikel 57/6/2, § 2 VW op dienen te wijzen dat een verwijdering of teruggrijping van de verzoekende partij naar Afghanistan een schending van het non-refoulementbeginsel dreigt uit te maken.*", dient erop gewezen dat het advies aan de Minister in de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet een niet-aanvechtbare rechtshandeling betreft.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde Pakistaanse vluchtelingenkaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart kan enkel uw verklaringen over uw verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan ondersteunen. Dit staat hier niet ter discussie."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Wat betreft verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De verwerende partij legt op 17 augustus 2018 een aanvullende nota neer die verwijst naar recente informatie: "COI Focus Afghanistan: "Security situation in Kabul City van 8 april 2020". Uit de begeleidende toelichting blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul geen fundamentele wijzigingen onderging sinds de laatste COI.

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS